

lerbedste for os, nemlig at forebygge Angreb. Men der maa tillige være en Erkjendelse af, at saaledes som Situationen er, hvad enten nu de Herrer mene, at den er rigtig hidført, lobligt hidført eller ikke, saa er, det maa de ligeoverfor den praktiske Tilstand se — en Overenskomst mellem de to Thing om Forsvarssagens Ordning netop et af de Punkter, som er nødvendigt, naar Rigsdagen skal bente at gjenvinde sin naturlige og berettigede Indflydelse paa disse Spørgsmaal. Er det derfor Hensigten, hvad jeg efter den ærede foregaaende Talers Udtalelse ikke veed, er det Hensigten, som jeg formoder, haaber og ønsker, virkelig for Alvor at søge en Overenskomst mellem de to Thing paa Forsvarssagens Omraade, er der efter min Opfattelse ikke megen Grund til at forlænge denne Behandling af Sagen, men saa er det bedre saa hurtigt som mulig at faae den henvist til Udvalg. Men saa gjælder det rigtignok ogsaa om at se, hvad Opgaven vil være for et saadant Udvalg. Et Udvalg, der vil stræbe hen til at muliggjøre en Overenskomst, maa, uden forudfattet Mening fra nogen Side, loyalt gaa ind paa en Undersøgelse af det Spørgsmaal, om man vil udsætte vort Forsvar til Lands og Vand, for, saaledes som jeg sagde før, at kunne blive knust, inden det er kommet til Kollision, netop paa Grund af, at Hær og Flaade ere uuddækkede mod et pludselig Angreb, eller om man i Erkjendelse af det Absurde i en saadan Tilstand, vil være villig til at bevilge Midler til et Depotsted, og dernæst gaa ind paa en fra alle Sider loyalt Undersøgelse af, om dette Depotsted bør være hvor det er, nemlig Kjøbenhavn, eller om der findes et andet Sted, og hvilke Pengemidler med Hensyn til Garnisonens Flytning osv. der hører til, og endelig om det ikke er forstandigt, naar man har bestemt sig for et Punkt, da at gjøre det saa stærkt, at der kan ydes et virkelig Forsvar. Jeg har mangfoldige Gange anstillet Undersøgelsen, og jeg for mit Vedkommende er kommet til det Resultat, at selv om man kunde finde et Sted, som man kunde tænke sig, saa nogenlunde egnende sig dertil, ville Konsekvensen med Hensyn til, hvad der ordres til Garnison og Pengemidler dertil, blive af den Bestaffenhed, at de Herrer ville komme til samme Erkjendelse som jeg, og sige: Det kan ikke være andre Steder end, hvor det nu er. Et saadant Udvalg maa under alle Omstændigheder gaa ind paa en Undersøgelse af, hvad man i det Hele taget vil gjøre for at styrke de levende Kræfters Frigjørelse, saavel til Lands som til Vand. Derjom et Udvalg ikke kunde naae til Enighed om alle Punkter, vil det være naturligt for det at

undersøge, om der ikke kunde være Punkter, som der kunde være Grund til at skyde ud, saaledes at enhver beholder fuld Frihed for Fremtiden; men noget maa man blive enig om, for overhovedet at fremme Sagen. Og forsaavidt der er Tale om — og det maa der jo være Tale om — Sagens pekuniære Side, saa vil Flertallet jo vide, at der i den Henseende haade fra Regjeringens Side, ifølge dens tidligere Udtalelser, ligesom ogsaa fra Høires Side, vil blive vist Smøbesammenhed med Hensyn til Maaden, hvorpaa Midlerne skulle tilveiebringes. Men skulde det altsaa være det høie Things Hensigt, at gaa ind paa en Forhandling af dette Spørgsmaal, med det Paalæg til Udvalget, virkelig at søge at faae et positivt Resultat tilveiebragt som Grundlag for en Overenskomst mellem Thingene paa Forsvarsvæsenets Omraade, saa vil jeg anse det baade for nyttigt og fortsjensfuldt; men skulde Hensigten med Henvisning til Udvalg ikke være andet end at søge Oplysninger, søge Forklaringer, og at faae et Udvalg, der gjør som det gamle bestjendte Udvalg, som snart var syngende og snart skrivende, men uden at bære positiv Frugt, da anser jeg det for lidet nyttigt. Hvad enten det saa iøvrigt skal ende med stiltiende Begravelse, eller Begravelse gennem Dagsordenen, vil denne Fremgangsmaade, denne Behandling, være til ingen Nytte, saa vil jeg anse det for bedre at faae Sagen standset strax og slaaet ihjel, saa havde man da i det Mindste ikke spildt det høie Things og de enkelte Medlemmers Tid, og saa havde man ikke hengivet sig til Forhaabninger, som kun lede til Skuffelse, saa er Situationen klar, saa at Enhver veed, hvad Konsekvenserne er, og Enhver veed, hvem der bærer Ansvar.

Nær: Det Sidste skal jeg være saa villig til som Nogen at sige det ærede Medlem i at gjøre, for at vi kunne komme af med denne Sag strax. Det vilde være en af dette Folkethings bedste Fortjenester, om det tog Mod til sig og staffede denne Sag ud af Verden strax for sit Vedkommende, saa at man ikke fik den mindste Berøring med denne Sag. Jeg vil tillade mig at sige, at den er bragt frem som en ligefrem Forbrydelse mod det store Tal af det danske Folk. Jeg mærkede mig især den Rile, som den ærede Taler drev ind med den Del af det danske Folk, sagde han, som — nei, han sagde ikke „en Del af“ det danske Folk, han sagde det danske Folk, som har støttet Sagen ved frivillige Bidrag. Ja, det er en Side af Sagen, som ikke er den mindst interessante, at faae at vide, hvormange det